

INTERVIEW Na 25 jaar ZMC is het genoeg voor Patrick Bronzwaer

Cardioloog ziet 80-100 patiënten per week

Cardioloog dr. Bronzwaer wordt na 25 jaar Zaans Medisch Centrum weer gewoon Patrick Bronzwaer. Hij houdt van lezen, film kijken en koken; tennist graag en heeft straks eindelijk tijd om te gaan golfen. „Daar heb je nu helemaal geen tijd voor. De arbeidsbelasting is zo groot, dat ik - 65 - eerder dan de gangbare pensioenleeftijd stop met werken. Nu kan het nog, ben ik nog gezond.”

Ronald Massaut
r.massaut@mediahuis.nl

Zaandam ■ 'Ik wil graag de optimale cardiologische zorg leveren voor onze patiënten in Zaanstreek', staat als citaat op de webpagina van het Zaans Medisch Centrum. En dat is precies wat dr. Patrick Bronzwaer vertelt. „Als cardioloog werk ik met misschien wel het meest cruciale onderdeel van het menselijk lichaam. Als het hart het niet meer doet houdt alles op. Dat wil ik voorkomen, daarvoor ben ik hier.”

Kennelijk is dat nodig. Naar eigen schatting ziet hij wekelijks 80 tot 100 hartpatiënten. Afgerond meer dan 4.000 consulten per jaar. „Het goede nieuws is”, zei hij eens tegen een nieuwe patiënt, „dat wij elkaar de komende jaren vaker gaan zien. U heeft er een vriend bij. Al blijft het natuurlijk wel betaalde liefde.”

Roken, drinken

Liefdevol naar de patiënt, maar niet voor iedereen heeft Bronzwaer goed nieuws. „De Zaanstreek is niet de meest gezonde regio van Nederland. Al zeg ik dat op gevoel, want ik heb geen cijfermatige onderbouwing. Maar ik zie best veel hartpatiënten, zeker meer dan gemiddeld. Behalve 'erfelijk belast' heeft het vooral te maken met 'lifestyle': roken, drinken, eten, stress, overgewicht, (te weinig) bewegen. Verder kunnen werk en milieubelasting een rol spelen. In algemene zin is het wel zo, dat mensen met een lagere opleiding ongezonder leven. Dat is wel statistisch onderbouwd.”

Spiegel voor

Als het om behandeling gaat maakt Bronzwaer geen onderscheid, is iedereen gelijk, zegt hij. „Ik houd patiënten een spiegel voor. Vertel hoe het hart er voor staat. Wat zij kunnen doen en wat wij hier in het ziekenhuis kunnen doen om hun hartconditie te verbeteren of om erger te voorkomen. Alleen: we moeten het samen doen.

Wij kunnen met medicatie, zorg, voorlichting en nazorg veel bereiken. Patiënten moeten op hun beurt hun manier van leven aanpassen.”

„Ik begrijp heel goed dat veranderen niet gemakkelijk is en daarmee ook de weerstand die ik wel ontmoet. Het is vaak schrikken als het vanaf nu ineens 'anders' moet. Daar kunnen wij hen trouwens ook bij helpen. Behalve uitleg van de situatie bied ik patiënten ook een oplossing. Willen ze niet, dan probeer ik ze te overtuigen. Alleen, ik kan patiënten niet dwingen. Blijven zij volharden in hun manier van leven of weigeren zij mee te werken aan een medische oplossing, oké. Dan heb ik het geprobeerd, maar tevergeefs, en ben ik er ook klaar mee. Dat gebeurt niet zo vaak, hoor.”

Leven of dood

Bronzwaer is niet 'van hier' en dat hoor je nog steeds. Geboren en getogen in Maastricht deed hij van 1987 tot 1995 zijn aanvullende opleiding tot cardioloog in het Catharina ziekenhuis in Eindhoven. „Ik moest wel drie jaar wachten voor er een opleidingsplek vrijkwam. Dat gebeurt nu nog. Wat dat betreft is er weinig veranderd in de zorg. Daarvoor had ik wel gekeken naar andere specialisaties, zoals maag-darm, maar cardiologie trok mij het meeste. Het hart is zó bepalend in het leven van mensen. We praten al gauw over leven of dood.”

Na zijn opleiding werkte Bronzwaer twee jaar als chef de clinique in het Deventer Ziekenhuis, gevolgd door een jaar in het Haagse Leyenburg ziekenhuis. In 1998 maakte hij de overstap naar het Zaans Medisch Centrum. Daar is hij bij toerbeurt ook chef de clinique, verantwoordelijk voor alles wat er in het ziekenhuis op medisch gebied gebeurt. „Met alles wat er meer bij komt kijken is dit gewoon een zwaar beroep.”

Confronterend

Op 1 januari zou hij 25 jaar in dienst zijn. „Het was even wennen om hier aan de slag te gaan. Zaan-

Bronzwaer: „Mensen denken dat artsen de hele dag op de golfbaan staan.”

FOTO MARCEL MOLLE

„
Zaankanters zijn heel direct. Soms best confronterend

kanters zijn heel direct in hun benadering. Dat kan best confronterend zijn, maar daar kan ik wel tegen. Is het meteen duidelijk.”

Het betekende wel opnieuw verhuizen, want een ziekenhuis vraagt om wonen op korte afstand en snelle inzetbaarheid in geval van calamiteiten. Zo kwam het gezin Bronzwaer met echtgenote en drie kinderen voor het ZMC in Krommenie terecht. „Als arts vraag je nogal wat van je gezin; dat ze telkens maar meeverhuizen. Gelukkig zijn zij daar heel flexibel mee omgegaan. En op een gegeven moment werd de Zaanstreek ook 'thuis'. Mede door het ziekenhuis.

Het ZMC voelt als een familie. Zo heb ik het ervaren. Ik had ook niet meer de behoefte om ergens anders heen te gaan; voelde mij hier prima op m'n plek.”

„We zijn recent verhuisd naar Huis ter Heide in de provincie Utrecht. Mijn vrouw en ik hebben beiden in Utrecht gestudeerd, zij Nederlands en communicatie. De kinderen hebben hun leven in het midden van het land. Het is fijn om als gezin bij elkaar in de buurt te wonen.”

Hartfalenpoli

„De zorg is zoveel professioneler, kwalitatief zoveel beter geworden”, kijkt Bronzwaer terug. „In Zaandam is de polikliniek zo professioneel geworden, omdat we nu ondersteuning hebben van zeer betrokken en gespecialiseerde hartfalen-verpleegkundigen. Ook voor hartrevalidatie. Zij doen veel voorlichting en begeleiding na bijvoorbeeld een hartinfarct, nieuwe hartklep of een dotterbehandeling. En we hebben meerdere goede cardiologen in het ziekenhuis.”

De chirurgische zorg is gecentreerd in de grote academische ziekenhuizen en wat Bronzwaer 'de top van de klinische ziekenhuizen' noemt. In de regio Amsterdam

Arts geworden

„Het menselijk lichaam is een geweldige machine. Dat heeft mij altijd gefascineerd. Het is een eenheid. Alles is op elkaar afgestemd, alles werkt samen. Vooral daarom wilde ik arts worden. Al heel lang.”

Dr. Patrick Bronzwaer, cardioloog

UMC en het OLVG. „Dat hartoperaties zelf niet in het Zaans Medisch Centrum gebeuren, dat juich ik toe in het belang van de patiënt. Als afzonderlijke regionale ziekenhuizen kunnen wij nooit die kwaliteit of de noodzakelijke capaciteit bieden.”

„Frequentie speelt ook een rol, want je moet ervaring opbouwen. Dus veel verschillende operaties uitvoeren. Daarom is het goed om hartoperaties voor de regio veelal te centreren in Amsterdam. Na die ingrijpende operatie komen patiënten weer terug in Zaandam voor nazorg en herstel. Daar zijn wij dan weer goed in.”